

Dworzec kolejowy tuż po jego uruchomieniu ok. 1885 r.

DWORZEC PKP

Budowa linii kolejowej z Dębłina do Dąbrowy Górniczej otworzyła przed Kielcami szanse rozwoju gospodarczego. W 1885 r. zakończono budowę okazałego dworca kolejowego, umieszczonego tuż za zachodnimi zabudowaniami miasta, na osi ul. Sienkiewicza u jej zbiegi z ul. Czarnowską, łączącą wówczas centrum z koleją.

Historyzujący okazały gmach dworca mieścił nie tylko halę biletową, poczekalnie i bufety, ale też mieszkania dla urzędników kolejowych. Po kilku latach dla wygody podróżnych powstała wzdłuż pierwszego - z dwóch - peronu ozdobna drewniana wiata dla podróżnych oraz magazyn. Obok stała też wieża wodociągowa dla parowozów i budynek pocztowy. Obie wojny światowe niszczyły dworzec: w pierwszej zburzona została wieża wodna a gmach i wiaty peronowe spalone, w drugiej bomby uszkodziły północną część budynku. Kolejne odbudowy zmieniały nieco jego bryłę.

Fotografia z 1908 roku

W połowie lat 60. XX wieku stary dworzec, zbyt ciasny dla żywiłowo rozrastających się Kielce, został rozebrany. Zastąpił go nowoczesny obiekt z przestronną halą biletową, wokół której na antresoli znalazły się poczekalnie, świetlice, bary i punkty usługowe. Nieco później sąsiednią kładkę dla pieszych ponad torami, po której pozostały dwie wieże schodowe, zastąpiony został przez tunel.

Dawna kładka dla pieszych nad torami dworca

